

המקדש? ולאחר שאמר את הדברים האלה נכנס להיכל, וזה ששימש לו לבגויה תור אנה והוא נפרע מן היהודים שבע שנים על מותו של ישוע.

302 ב. כשנפטר יוחנן מן העולם ירש ידוע בנו את הכהונה הגדולה אהריו. גם לו היה אח ושמו מנשה. סנבלט, פותי לפי גזעו (וזה גם מוצא השומרונים), שנשלח כפחה לשומר רון על-ידי דריוש המלך האחרון, ידע שירושלים היתה עיר מפוארת ומלכיה הסבו טרדות רבות לאשורים ולתושבי חילת-סוריה, ושמה לתת לו למנשה (זה) את בתו הקרויה ניקאסו לאשה, כי מאמין היה, שנישואים אלה ישמשו לו ערובה לחיבת עם היהודים כולו.

304 ח. א. באותו זמן מת באיגי פיליפוס מלך המוקדונים, לאחר שנרצח בצדייה בידי פאבסאגני אס בן קראטוס ממשפחת האורטטים, אלכסנדרוס בנו תפס את המלוכה, עבר את ההלספונטוס והתנגש עם שריו הצבא של דריוש על הגראניקוס וניצחם. לאחר שעלה על לודיה ושיעבד את יוניה ועבר את קאריה השתער על המקומות שבפאמפיליה, כפי שסופר במקום אחר.

306 ב. זקני ירושלים התמרמרו על כך, שאחיו של ידוע הכהן הגדול, שנשא נכריה, הוא שותף לכהונה הגדולה, ועוררו מהומה נגדו. כי סבורים היו, שנישואים אלה (עלולים) לשמש מעלת-סולם (לכל) אלה שירצו לעבור על חוקי נישואי-גושים, ודבר זה ישמש ראשית להתערבותם בנכרים, והרי גם הגלות הראשונה ופרענויותיה נגרמו להם על-ידי זה שכמה אנשים נהגו ולוול בענין הנישואים ונשאו נשים שלא מבנות המי קום. הם דרשו אפוא ממנשה שיפריד מאשתו או שלא יקרב אל המזבח, הואיל וגם הכהן הגדול התמרמר יחד עם העם ומנע את אחיו (מלקרוב) אל המזבח, בא מנשה אל סנבלט חותנו ואמר, שאמנם הוא אוהב את ניקאסו בתו, אלא שאין הוא רוצה להפ- 309 סיד בגללה את משרת הכהונה, הגדולה שבמשרות בעם ונחלת משפחתו מאז. הכטיח לו סנבלט, שלא זו בלבד שישמור לו את הכהונה, אלא גם ישיג לו את השלטון עם מש- וית הכהונה הגדולה וימנה אותו מושל על כל המקומות, שהוא עצמו שלט בהם, אם (רק) ירצה לדור עם בתו, ואמר שיבנה על הר גריזים, שהוא הגבוה בהרי שומרון, בית-מקדש הדומה למקדש שבירושלים, (והוסיף) והבטיח שיעשה זאת על דעת המ- 311 לך דריוש, בגלל הבטחות אלה רמה רוחו של מנשה והוא נשאר אצל סנבלט בהא- מינו, שיקבל את הכהונה הגדולה כמתנת דריוש; כי סנבלט כבר היה זקן, והואיל וכוהנים וישראלים רבים היו קשורים בנישואים כאלה, היו אנשי ירושלים שרויים במבוכה לא-קטנה, כי כל (אלה) עברו אל מנשה, וסנבלט סיפק להם כסף וחילק להם אדמה לעובדה ולשבת עליה והשתדל לגרום נחת-רוח בכל הדרכים לחתנו.

313 ג. באותו זמן שמע דריוש, שאלכסנדרוס עבר את ההלספונטוס והתגבר על פחותיו בק- רב על הגראניקוס והוא מתקדם והולך, ואסף חיל פרישים ורגלים והחליט לצאת לק-

314 ראת המוקדונים בטרם יעלו ויכבשו את אסיה כולה, לאחר שחצה את נהר פרת וע- בר את הר טאברוס שבקיליקיה, חיכה לאויב באיסוס שבקיליקיה, כדי להילחם בו שם. שמו סנבלט שדריוש ירד ואמר למנשה, שימלא את הבטחותיו מיד כשיחזור דריוש, 315 לאחר שיכריע את האויב, כי לא הוא בלבד, אלא המלך באסיה בטוחים היו, שהמוקדו- נים אף לא יבואו כלל לידי תגרת-ידיים עם הפריסים בגלל רוב המונם, אך לא כאשר 316 ציפו אירע. כי המלך התנגש במוקדונים ונחל מפלה וחלק גדול מצבאו אבד והוא (עצמו) ברח אל פרס, לאחר שאמו ואשתו וילדיו נלקחו בשבי, וכשבא אלכסנדרוס לסוריה כבש את דמשק והתגבר על צידון וצר על צור, ושלה מכתבים אל הכהן הג- דול של היהודים ודרש לשלוח לו חיל-עזרה ולהמציא מזונות בשביל הצבא ולהעלות לו אותן המתנות שהיו נוהגים קודם לדריוש בתורת מס, ולבחור (בכך) את ידידותם של המוקדונים, והוא לא יתחרט על כך. ענה הכהן הגדול לאנשים שהביאו את המכ- 318 תבים, כי שבועה נשבע לדריוש, שלא ירים זינו עליו, ואמר שלא יפר את השבועה הזאת כל עוד דריוש בחיים, כששמע אלכסנדרוס (את הדברים) נתמלא כעס, אמנם לא החליט להניח ידו מנצור שעמדה להיכבש, אולם איים, שלאחר שיכניענה בכוח ייצא למלחמה על הכהן הגדול של היהודים ויורה את כולם לקח, למי הם חייבים לשמור שבועתם, לפיכך עמל ושקד על מצור (העיר) צור ולכדה, ולאחר שכלכל את 320 העניינים בה עלה על העיר של אנשי עזה וצר עליה ועל מפקד המצודה, ששמו באבימיסיס.

321 וסנבלט חשב, שנזדמנה לו שעת-כושר לפעולה, התיאש מדריוש ולקח שמונת-אלפים מנתניו ובא אל אלכסנדרוס ומצאו כשהוא פותח במצור על צור, ואמר שהוא מוסר לו את המקומות שהוא מושל בהם וישמה לקבלו לאדון (לו) תחת המלך דריוש. מש- קיבל אותו אלכסנדרוס בסבר פנים יפות התחוק סנבלט במוימותיו, ואז הביא את טענותיו לפני המלך וסיפר (לו), שיש לו חתן מנשה והוא אחיו של ידוע הכהן הג- דול של היהודים; והואיל ורבים אחרים מבני עמו עומדים לימינו, הוא רוצה עתה לבנות בית-מקדש במקומות הנתונים לשלטונו, דבר זה הוא לתועלת גם למלך, שכ- 323 חם של היהודים ייחצה לשניים, כדי שהעם לא יהיה בדעה אחת ומאוחד (כולו), אם יתמרד פעם, ולא יהיה קשה למלכים, כשם שהיה קשה קודם לשליט האשורים, ומ- 324 שהסכים אלכסנדרוס הכניס סנבלט את כל מרצו (בעניין) ובנה את בית-המקדש ומי- נה את מנשה לכהן, וחשב שתהיה זאת המתנה הגדולה ביותר לצאצאי בתו העתידיים להיוולד. לאחר שעברו חודשים במצור על צור ושני חודשים במצור על עזה 325 מת סנבלט, וכשכבש אלכסנדרוס את עזה מיהר לעלות על ירושלים העיר, שמע הכו- 326 הן הגדול ידוע על כך והיה שרוי באימה ובפחד ואובד-עצות, כיצד יתראה פנים את המוקדונים בשעה שמלכם כועס בגלל מריו הקודם, וכן קרא את העם לתפילה

והקריב עמו קרבן לאלוהים וביקש מלפניה, שיגן על העם ויחלצו מן הסכנות המת-
 327 רגשות לבוא עליו, ואחרי הקרבת הקרבן שכב לישון, [ואז] הודיעו אלוהים דבר בחי-
 לום, שיתחזק ויקשט את העיר בורים ויפתח את השערים ויקבל את פניהם כששאר
 האנשים לבושים לבנים והוא והכוהנים בבגדיהם כזוהי, ולא יהששו פן תאונה להם
 328 רעה, כי עין אלוהים עליהם, כאשר קם משנתו שמוח בנפשו מאוד וסיפר לכול את
 דבר אלוהים שהיה אליו, ועשה ככל אשר הוגד לו בחלום והיכה להופעת המלך.
 329 וכששמע שהוא לא רזוק מהעיר, יצא עם הכוהנים והמון האזרחים וערך את קבלת-
 הפגים, בשורתו לה הוד קדושה שלא כפגישתם של שאר העמים, במקום אחד הקרוי
 צופים, פירושו של שם זה בתרגומו ללשון הלנית הוא מצפה, מפני שאפשר היה לר-
 330 אות מנגם את ירושלים ונת בית המקדש, היו הפיזיקים והכשדים, שחלכו אחרי המ-
 לך, סבורים, שהוא יתן (להם) רשות לשרוד את העיר ולהרוג את הכוהן הגדול מנווך
 עיניו; דבר זה קרוב היה (להתקבל) על הדעת לפי הכעס שכעס המלך, אולם היו
 331 טוכו של דבר אירע, כי משראה אלפסנדרוס עוד מרחוק את המון בבגדים הלבנים
 ובראשו עומדים הכוהנים בבגדיהבון שלהם ואת הכוהן הגדול בבגד התכלת הרקום
 זהב ועל ראשו המצנפת ועליה ציץ הזהב, שבו כתוב שם אלוהים, התקרב אליו לבי-
 332 דו וכרע והשתחוה לפני השם והקדים בשלומו של הכוהן הגדול, וכשבירכו היהודים
 כולם יחד בקול אחד את אלפסנדרוס והקיפוהו, נבהלו מלכי סוריה ושאר (האנשים)
 333 למקשהו זה וחשבו, שדעתו על המלך נטרפה עליו, רק פארמניון ניגש אליו ושאלו,
 על שום מה השתחוה ונתן לפני הכוהן הגדול של היהודים בעוד שכל הבריות כור-
 עים ומשתחוים לפניו; אמר לו: 'לא לפני כרעתי והשתחוויתי, אלא לפני האלוהים,
 334 שהוא נתכבד להיות כוהן גדול לו, כי את האיש הזה בדמותו של עשיו ראיתי בשר-
 נתי, כשהייתי בדיאון שבמוקדון; וכשהייתי תווה ומתהזר עם נמשי כיצד אשתלט
 על אסיה, זירז אותי שלא להתמהמה אלא להתחזק ולצאת למרבי; הוא עצמו ינהג את
 335 צבאותי וימסור (לי) את מלכות הפרסים, מאז לא ראיתי שום איש אחר בבגד כזה,
 ומשאני רואה עשיו את זה וזכר במראה שבשנתי ובזרתי, סבורני, שבשליחותו
 של אלוהים ערכתי את מסעיהמלחמה ואנצח את דרושו ואחריב את כוחם של הפר-
 336 סים ואצליה בכל אשר יש בכונתי (לעשות)', אחר דבריו אלה אל פארמניון נתן את
 יריגיו לכוהן הגדול ובא אל העיר, והיהודים רצים על ידו, אז עלה אל בית המקד-
 337 דש והקריב לאלוהים לפי הוריות הכוהן הגדול, וחלק כבוד לכוהן הגדול ולכוהנים
 כראוי (להם), וכשהראו לו את ספר דניאל, בו אמר (הנביא) שאחד מההלנים יהרוס
 את מלכות הפרסים, אמר בלבו שהוא האיש המיועד ושמה ושילח אותה שעה את העם,
 338 למחרת קרא ואמר להם לבקש (ממנו) מתנות כחפצם, אז ביקש הכוהן הגדול, שיו-
 שה להם לקיים את תוקי אבותיהם ושתהא השגה השביעית פטורה ממוסים; והוא נתן

(להם) הכול, (ועוד) ביקשו ממנו, שירשה גם ליהודים שבבבל ובמדי לשמור את חו-
 339 קיהם, והוא הבטיח בשמחה לעשות בקשתם, וכשאמר להמון, שאם יש בהם הרוצים
 לצאת אתו למלחמה וגם יוסיפו להיות דבקים במנהגי אבותיהם וחיים לפיהם, הריהו
 מוכן לקחתם אתו, בחרו רבים לצאת אתו למלחמה.
 340 ולאחר שקבע אלפסנדרוס את העניינים האלה בירושלים יצא למלחמה על הערים
 הסמוכות, אך כל האנשים שבא אליהם קיבלו אותו בחיבה, והשומרונים, אשר המט-
 רופולין שלהם באותו זמן היתה שכם החונה ליד הר גריזים והמיושבת אנשים שפר-
 341 שו מעם היהודים, בראותם שאלפסנדרוס חלק ליהודים כבוד ויקר עד כדי כך, הח-
 לו ליתו להכריז (על עצמם) כי יהודים הם, שכן מטבע השומרונים הוא, כפי שכבר אמר-
 342 נו קודם באחד המקומות: כשהיהודים נתונים בצרה, הרי השומרונים מכחישים שהם
 קרוביהם ומודים אותה שעה על האמת; אולם כשהם רואים, שהמזל מאיר להם (ליהו-
 343 דים) פנים קצת, הריהם ממחרים להתחבר אליהם ואומרים שהם קרובים להם ומת-
 ייחשים על אפרים ומנשה, בניו של יוסף, וכן פגשו את המלך, במרחק קטן מאוד
 344 מירושלים, בפאר (רב) ובמראות של התלהבות גדולה למענו, וכששיבחה אותם אלכ-
 סנדרוס ניגשו אליו אנשי שכם וצירפו גם את החיילים ששלח סגבלט אליו, וביקשו-
 345 הו לבוא אל עירם ולכבד גם את בית המקדש שלהם, והוא הבטיחם לראות את המקד-
 דש שהוא לכשישוב אליהם, ואולם משביקשו שיניח להם את המס בשנה השביעית,
 346 מפני שאינם זורעים בה, שאלם מי הם שהם מבקשים זאת, וכשאמרו (לו) שעברים
 הם, אלא שהם קרויים צידונים שבשכם, חזר ושאל אותם אם יהודים הם, אמרו לו,
 שאינם יהודים, אמר (להם): 'הרי אני נתתי (זכויות) אלה ליהודים, ברם, לאחר שא-
 347 שוב וחבררו לי ביתר דיוק, אחליט ואעשה', כך הפטיר את תושבי שכם, אך את חי-
 ליו סגבלט ציווה ללכת אחריו למצרים, כי יתן להם שם נחלות אדמה, וכן עשה לא-
 הר זמן קצר בתיבאִיס והטיל עליהם לשמור על הארץ הזאת.
 348 וכשמת אלפסנדרוס נחלקה מלכותו בין יורשיו, ואילו המקדש על הר גריזים נשאר,
 וכאשר נאשם איש מאנשי ירושלים באכילת טרפה, בחילול שבת או בדבר עברה
 349 אחר ממיין זה, ברח אל אנשי שכם ואמר שגורש שלא כדין, באותו זמן מת הכוהן
 הגדול ידוע וחוניו בנו ירש את הכהונה הגדולה, כאלה היו אז פני הדברים בקרב
 אנשי ירושלים.